

Arrest

nr. 274 602 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. FOSSEUR
Rue de la Science 42
6000 CHARLEROI

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat B. FOSSEUR, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 februari 2017, 5 januari 2018 en 22 november 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op X 1985 geboren in X. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U studeerde van 2003 tot 2008 in Egypte voor ingenieur. U huwde in 2010 met S.H.A.(...) en kreeg met haar twee kinderen.

U ging aan de slag in de autorijschool van uw vader. U was er verantwoordelijk voor de administratie en de directie van de school. Na vier jaar kreeg u problemen met uw vader en uw oom en werd u gevraagd de school te verlaten en elders werk te zoeken. U opende toen zelf een bureau voor taxi- en autoverhuur. U werkte er samen met uw neef A.A.(...), die ook voor Hamas werkzaam was. De chauffeurs van de wagens werden door uw neef aangeleverd en waren eveneens lid van Hamas. Af en toe hadden ze wapens bij zich, hetgeen u hen verbood. Hierdoor werd u bestempeld als iemand die tegen het verzet was en werd u ervan beticht voor Israël te werken. Na zes maanden werd u uit uw functie ontheven. U werd herhaaldelijk gearresteerd door Hamas met de bedoeling uw bedrijf in te pikken en werd hierbij op uw rug geslagen. U werd voor de rechtbank gedaagd en uw neef kreeg de toelating om zelf een auto - en taxiverhuurbedrijf op te richten. De auto's bleven in uw bezit en u zette uw zaak verder van thuis uit. De auto's werden na verloop van tijd beschadigd door uw neef en de chauffeurs en u verkocht de auto's. U startte toen een zaak in auto-onderdelen op samen met een zekere A.N.(...). Jullie reisden geregeld naar Israël om onderdelen te kopen. Deze zaak draaide van eind 2015 tot begin 2016 en ging toen over kop. Ab.(...) werd later ontmaskerd als spion voor Israël en werd geëxecuteerd. U werd er eveneens van verdacht samen te werken met Israël daar Ab.(...) uw zakenpartner was.

U heeft dan nog een chalet opgeknapt die u verhuurde. U nam er meisjes mee naar toe, rookte er hasj en deed er feestjes, tot groot ongenoegen van uw vader. Eind 2015 of begin 2016 werd ontdekt dat u ook B.Y.N.S.(...) (O.V.8.370.524) meenam naar de chalet. U besloot hierop het land te verlaten. Via Facebook zorgde u ervoor dat zowel uw naam als de naam van het meisje op de lijst terecht kwamen voor 'tansiek'.

Y.(...) verliet Gaza op 4 september 2016 en reisde naar Egypte waar ze op u wachtte. U vertrok op 20 oktober 2016. Jullie reisden verder naar Indonesië. Jullie slaagden er niet in om naar Europa te reizen dus namen jullie een vlucht naar Kuala Lumpur, Maleisië. Zes dagen later reisden jullie naar Cyprus en vandaar namen jullie een vlucht naar Los Angeles met een transit in Parijs. Jullie gaven zich in Frankrijk aan bij de politie en er werd gevraagd een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hetgeen jullie weigerden. Twintig dagen later werden jullie vrijgelaten en namen jullie een taxi naar België. Y.(...) diende op 4 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U diende op 9 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Eenmaal in België sloot u op 14 februari 2017 een mondeling huwelijk met Y.(...), waarop u verstoten werd door uw familie en uw vrouw tegen uw kinderen vertelde dat u dood was. De broers van Y.(...) zijn evenmin gediend met de hulp die u hun zus bood om het land te verlaten en zinnen op wraak. Y.(...) werd op 1 november 2017 erkend als vluchteling. Het boterde na een tijdje ook niet meer tussen u en Y.(...) en jullie zetten jullie relatie stop. Ze is ondertussen met iemand anders gehuwd.

Op 23 april 2020 weigerde het CGVS u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het CGVS besloot op 19 mei 2021 de beslissing in te trekken.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele (niet leesbare) CD-rom in verband met uw rugklachten neer, een origineel rijbewijs, een originele badge van rijinstructeur, een originele identiteitskaart, een laissez-passer van Israël, een originele UNRWA registratie kaart, een kopie van het paspoort van uw vader en uw moeder, kopie van het paspoort van Y.(...) en een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van de geboorteakten van uw kinderen, een origineel bericht van de Qassam-brigades, een originele convocatiebrief van de politiediensten (5), een kopie van een school-attest, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van een geboorteakte in het Hebreeuws, een kopie van uw paspoort, een origineel medisch attest, kopieën van foto's van uw kinderen, een kopie van een document in verband met uw werk, een medisch document opgesteld in België, een kopie van een betalingsbewijs van een ziekenhuisopname en een vonnis van de rechtbank van Parijs. U stuurde voorts nog een medisch document op van 21 september 2021 waarin geattesteerd staat dat u ademhalingsmoeilijkheden ondervond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. U legde dan wel een UNRWA registratiekaart neer op naam van uw moeder, maar deze kaart heeft geen betrekking op uw persoon (document 4). U verklaarde voorts dat uw moeder geen beroep deed op steun van UNRWA aangezien jullie tot de rijkste bewoners van Gaza behoren (CGVS II p.8, I p.10, p.11). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest bij terugkeer naar Gaza represailles van de familie van Y.(...). Voorts vreest u dat u als collaborateur met Israël gaat aanzien worden omwille van de problemen met uw neef en de samenwerking met A.N.(...). Wat de problemen betreft die u voorziet omwille van uw vroegere relatie met Y.(...) moet worden opgemerkt dat u deze niet aannemelijk kunt maken omwille van volgende redenen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over jullie ontmoeting niet samenhangend. U slaagde er niet in eenduidig te zijn over de manier waarop u het meisje had leren kennen. Zo verklaarde u op een gegeven moment expliciet dat u haar reeds op haar verjaardag in 2013 had leren kennen. Ze werkte in de verzekeringsbranche en u regelde de verzekeringen voor uw autobedrijf via haar omdat u er een goede prijs kreeg. Enkele maanden later evolueerde uw vriendschappelijke relatie met haar tot een liefdesrelatie (CGVS III p.15). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u haar in de supermarkt had leren kennen in maart 2016 (CGVS III p.15). Dit is drie jaar later en in een volledig andere setting. U stelde verder dat u haar leerde kennen via uw autobedrijf wat niet kan omdat dat in maart 2016 niet meer bestond. Hierop gewezen past u wederom uw verklaringen aan en stelt u nu dat u haar naar verschillende rijsscholen stuurde om met hen contracten af te sluiten en dat het dus niet om verzekeringen voor uw eigen auto's ging (CGVS III p.16). Dit alles overtuigt allerminst.

Jullie relatie, die volgens uw verklaringen tijdens uw derde persoonlijk onderhoud enkele maanden na jullie ontmoeting evolueerde naar een liefdesrelatie, zou reeds in Gaza aan het licht gekomen zijn. U verklaarde dat een vriend jullie samen zag en dat hij wist dat u met haar sliep waarop hij dit aan haar familie is gaan vertellen en nog aan andere mensen. Dit was de reden dat Y.(...) in september 2016 uit Gaza vertrok, zo zegt u. U zou vervolgens een vriend gevraagd hebben om geld naar haar te sturen in Egypte. Ook dit zou doorgezegd zijn. Wanneer deze vriend dit alles bekend zou hebben gemaakt weet u echter niet. Vreemd genoeg zou u pas na uw vertrek uit Gaza vernomen hebben dat uw relatie in Gaza bekend was geraakt. Dit pas in januari 2017 toen uw echtgenote uit Gaza u belde. Dit alles houdt weinig steek aangezien uw beweerde partner gezien bovenstaande wel al op de hoogte was van de bekendmaking van jullie relatie (CGVS III p.16). Bovendien rept u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw eerste twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS met geen woord over een liefdesrelatie in Gaza. U heeft het telkens enkel over de hulp die u haar als gewone vriend bood om Gaza te verlaten (vragenlijst DVZ punt 7)(CGVS I, p. 7)(CGVS II, p. 4-6).

Volgens uw verklaringen vreest u represailles van de familie van Y.(...) bij terugkeer naar Gaza. U kan dit niet aannemelijk maken. U verklaarde immers dat ze uit een open minded familie kwam. Ze ging buitenshuis werken en ze liep alleen rond in Gaza zonder hoofddoek (CGVS III p.17). Haar vader zei haar dat ze mocht doen wat ze wilde. Ze mocht trouwen met u. Het maakte allemaal niet uit (CGVS III p.17). Merkwaardig genoeg voorziet u problemen met de broers van het meisje bij terugkeer naar Gaza. Deze zouden er wel een probleem mee hebben dat hun zus wegliep (CGVS III p.17). Het meisje zou u verteld hebben dat ze een broer heeft die nogal gewelddadig is (CGVS II p.6). U had in de periode dat u in Gaza was geen contact gehad met de broers van het meisje. U kende niemand van de familie (CGVS III p.16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een maand en half na Y.(...) het land verlaten heeft. Als de familie van het meisje reeds voor haar vertrek op de hoogte was van jullie relatie, kan er aangenomen worden dat u reeds in Gaza omwille hiervan problemen gekend had. U stelde voorts dat u in België gedwarsboemd wordt door de vader van het meisje die bij Fatah aangesloten was. Hij zou connecties hebben bij de ambassade om uw verzoek om internationale bescherming in het gedrang te brengen, u verplicht te laten terugkeren naar Gaza om vervolgens met u af te rekenen (CGVS II p.7). Ook dit strookt niet met uw voorgaande verklaringen waarin u stelde dat u met het meisje mocht huwen. U reageerde en verklaarde dat de vader van het meisje een huwelijksakte wilde zodanig dat hij zijn rechten kan opeisen. Nu verklaarde u dat u nooit met het meisje gehuwd was en het meisje ondertussen al met iemand anders gehuwd is. Het heeft in dat opzicht weinig zin om van u een huwelijksakte te eisen (CGVS III p.18). Hun dochter is officieel gehuwd waardoor de eer van de familie hersteld is. U beweert dat probleem met uw eigen familie escaleerde toen u in België was. U verklaarde initieel dat uw vader u wilde vermoorden, hij zou u bedreigen in België en mensen naar het centrum sturen om u te ontvoeren (CGVS I p.5). Uw vader zou u vlak voor het eerste gehoor op het CGVS gebeld hebben en u bedreigd hebben. Hij zei dat u dood moest gaan (CGVS I p.). U toonde vervolgens de zogenaamde dreigementen van uw vader. Uit deze sms'en kan niet afgeleid worden dat u bedreigd werd. Uw vader wilde een stand van zaken aangaande uw verzoek en wees u op het feit dat uw kinderen u misten. Hij smeekte u om terug te keren naar Gaza (CGVS I p.8). Uw vader wil niet dat u verder gaat met uw verzoek om internationale bescherming (CGVS I p.9). Er werd volgens uw verklaringen verder rondverteld dat Y.(...) zwanger was, ook al strookte dit niet met de realiteit (CGVS II p.4). U wilde haar eer zuiveren en kondigde op 14 februari 2017 aan dat u met het meisje gehuwd was (CGVS II p.4, II p.5, II p.6). De familie van het meisje organiseerde zelfs een feest om het huwelijk te vieren (CGVS II p.5, p.6). Op 21 april 2017 zette Y.(...) het op haar facebook waarna haar familie het bekend maakte in Gaza en er een feest georganiseerd werd. Uw vader nam toen afstand van u (CGVS II p.6). Hetgeen u een dreigement noemt, was indien waarachtig dus hoogstens een afstandname, niet dat hij u zou vermoorden (CGVS II p.6). U vermeldt zelf plots dat u het misschien een beetje opgeblazen had tijdens het eerste gehoor (CGVS II p.6). Voorts kan er aangestipt worden dat u beweert dat uw familie alle contact met u verbrak en u verstootte uit de familie omwille van uw huwelijk en de vermeende zwangerschap (CGVS II p.4). Uw vader achtte de familie van het meisje immers minderwaardig en wilde dat het meisje u verliet (CGVS II p.6). Uw vader stuurde mensen naar haar familie met de boodschap dat ze bij u weg moest gaan (CGVS II p.6). Nu blijkt dat jullie nooit effectief officieel of religieus gehuwd zijn, het meisje nooit zwanger van u was, de relatie ondertussen tot een einde gekomen is en het meisje nota bene ondertussen met iemand anders gehuwd is (CGVS III p.17). Dat u persoonlijk geïnterviewd zou worden met het oog op vervolging door uw eigen familie houdt dan ook geen steek laat staan dat u er in slaagt dit aannemelijk te maken. Bovendien gingen de door u uiteindelijk vermeldde problemen met uw eigen familie niet verder dan een stopzetting van het contact, dit geldt niet als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. (CGVS II p.6).

U verklaarde vervolgens dat u niet uw vader, maar Hamas vreest bij terugkeer naar Gaza en dit omwille van het probleem met uw neef A.A.(...) (CGVS I p.15, p.16). Wat betreft de problemen met uw neef kan er aangestipt worden dat u het CGVS niet kan overtuigen dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Uit uw verklaringen blijkt dat het beweerd probleem zich afspeelde in 2014. U bent nog tot 2016 in Gaza gebleven. In deze periode heeft u nog allerlei andere zaken opgestart. Moest u daadwerkelijk problemen met uw neef ondervinden, kan er vanuit gegaan worden dat u reeds sneller het land zou verlaten hebben. Bovendien wijken de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure aflegt herhaaldelijk af (CGVS I p.4, III p. 11). Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u een bedrijf had voor het verhuren van taxi's en auto's. Uw neef wilde als vennoot werken, maar u wilde dit niet (CGVS I p.4). Omwille van uw weigering zou het probleem ontstaan zijn. Bij het tweede gehoor legt u een bewijs neer dat uw neef reeds vennoot was in het bedrijf (CGVS II p.7). U verklaarde voorts dat u uw neef en zijn personeel wapens zag binnenbrengen. U maakte daar opmerkingen over en probeerde het te verbieden. Daarom wilden ze u buiten het bedrijf zetten (CGVS II p.12). U verklaarde initieel eveneens dat uw neef de hoofdverantwoordelijke van Qassam was (CGVS I p.14). Bij het tweede gehoor wist u niet meer wat uw neef deed. U gooide er dan maar uit dat hij een leider was (CGVS II p.10). U schets ook hier geen duidelijk beeld over de oorzaak van het probleem en de functie en slagkracht van uw neef. U beweert

verder dat u herhaaldelijk werd opgepakt omwille van deze problematiek. Tijdens het eerste gehoor ging het over negen arrestaties, tijdens het tweede gehoor was dit al verminderd tot drie (CGVS I p.16, II p.16). Ook dit keer legt u dus geen eenduidige verklaringen af. U kon zich tijdens het derde gehoor al niet meer herinneren wat u gevraagd werd tijdens de ondervragingen en wat u daar verteld had (CGVS III p.9). Deze vaststellingen ondermijnen uiteraard verder de geloofwaardigheid van uw relaas. In verband met het probleem van uw zakenpartner A.N.(...) kan er het volgende opgemerkt worden. U zou enkele maanden hebben samengewerkt met deze man eind 2015 (CGVS III p.7). Jullie zouden een zaak hebben opgericht in wisselstukken, een zaak die na een paar maanden overkop is gegaan. U heeft echter geen enkel document om aan te tonen dat u daadwerkelijk een zaak uitbaatte met de man. U verwijst naar een aantal artikels waarin de man beticht werd van en klaarblijkelijk geëxecuteerd werd omwille van collaboratie met Israël. U kan echter op geen enkele manier aantonen dat u een professionele link met de man in kwestie had. Voorts verklaarde u dat uw vader op het moment dat u van collaboratie beticht werd hierin tussen gekomen is en het probleem opgelost had (CGVS II p.10). Hij had bemiddeld en uw naam was gezuiverd, zo verklaarde u. U wijzigde deze verklaringen vervolgens en beweerde dat uw vader helemaal niet bemiddeld had (CGVS III p.12). Dat deze afwijkende verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen hoeft geen betoog. De man werd tevens pas in 2017 geëxecuteerd, ruim een jaar nadat u het land verlaten had. U stelde dat er een dagvaarding verstuurd was naar uw huis. Aangezien u geen contact meer zou hebben met uw familie in Gaza, kan u deze dagvaarding dan echter niet neerleggen. Dat u geen contact meer hebt met uw familie is echter weinig geloofwaardig gezien de eerdere vaststellingen omtrent de beweerde problemen met uw familie. Wat er ook van moge zijn, u kan op geen enkele wijze aannemelijk maken dat u omwille van uw beweerde samenwerking met A.N.(...) daadwerkelijk aanzien wordt als een collaborateur in Gaza en hierom vervolging dient te vrezen.

Tot slot kan er aangestipt worden dat u stelt dat uw vader niet gediend was met uw gedrag. U rookte hasj, dronk alcohol en sliep met verschillende meisjes. Omwille hiervan wilde hij u geen geld meer geven en zette hij u buiten het bedrijf. U slaagde er evenmin in om een bedrijf in wisselstukken uit te bouwen dus besloot u op een stuk grond een chalet neer te zetten en deze te verhuren. Uw losbandige levensstijl kwam uw vader ter ore en ook dit keer nam hij de zaak uit uw handen. Uiteindelijk blijkt uit uw verklaringen dat uw vader niet akkoord was met uw levensstijl en hij u een schande voor de familie vond. Hij wilde daarom niet dat u voor hem werkte (CGVS III p.10). Hij vond niet dat u met geld kon om gaan. Dit noopte u om het land te verlaten, zo vulde u aan (CGVS III p.12). U verklaarde naar Europa te zijn gekomen om te werken en een leven op te bouwen (CGVS II p.4). U stelde dat uw vader en uw familie bekendheid genieten in Gaza. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ze niet gediend zijn met uw gedrag daar het hun reputatie kan schade. Er is echter een verschil tussen het zwarte schaap te zijn van de familie en vervolging te moeten vrezen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien bent u evenmin eenduidig aangaande het profiel van uw vader. Zo zegt u enerzijds dat uw vader een lange arm had en dat hij lid was van Hamas (CGVS I p. 8, 9). U verklaarde dat zowel uw vader als uw ooms extremisten zijn (CGVS II p.12). Het zijn leden van Hamas, maar gebruiken geen wapens, zo verklaarde u (CGVS II p.12). In het derde gehoor stelt u dan weer dat uw vader eigenaar is van twee rijsscholen en in die hoedanigheid met de overheid samenwerkt. Hij is een bekende persoon maar is niet aangesloten bij Hamas (CGVS III p.10).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in

particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Wat betreft uw socio-economische situatie kan er besloten worden dat deze meer dan gemiddeld is. U verklaarde zelf dat u goede levensomstandigheden genoot. U zou dan wel uw bedrijven en werkmogelijkheden verloren zijn. Er kan toch beargumenteerd worden uw familie over veel geld beschikt. Uw familie is een van de rijkste families in Gaza, zo zegt u (CGVS II p.8). Uw familie heeft een flatgebouw van zes verdiepingen waar u een verdiep van bewoonde, stukken grond die verpacht worden en een aantal bedrijven (CGVS I p.11, p.16, p.17). Volgens uw verklaringen bent u lid van de grootste familie in Gaza, de Mustaha familie. Uw familie heeft de grootste bedrijven in handen, de meeste hoge woontorens behoren hen toe en zoals het belangrijkste bedrijf voor wegenwerken, voorts zijn ze eigenaar van autorijscholen en een grote zaal voor bijeenkomsten (CGVS I p.10). U had zelf een bedrijf met 37 auto's die u verhuurde (CGVS I p.10). U verklaarde dat uw financiële situatie enorm goed was. U had minstens een half miljoen dollar en een chalet ter waarde van 250000 dollar (CGVS I p.11). Uw reis kostte 8000 dollar en u had nog eens 15000 dollar op zak (CGVS I p.11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen [toe te voegen indien de verzoeker evenwel ook persoonlijke vrees aanhaalt: "of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen"]. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen

terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of

onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De meerderheid van uw documenten hebben betrekking op uw identiteit, afkomst en burgerlijke stand. Deze elementen werpen geen ander zicht op de door u aangehaalde vluchtmotieven. De convocaties van politie en Hamas zijn documenten die eenvoudig vervalst kunnen worden. Dergelijke documenten hebben enkel bewijswaarde wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen bij u niet het geval is. Wat betreft de Whatsapp berichten kan er geargumenteed worden dat deze door eender wie kunnen verstuurd worden en dergelijke profielen simpelweg aangemaakt kunnen worden. Voorts werd er supra reeds beargumenteerd dat u geen relatie meer heeft met Y.(...) en u aldus de plooiën met de familie kan gladstrijken. Aangaande de medische documenten betreft dit enkel een vaststelling van een medische problematiek, dergelijke attesten doen geen uitspraak over de reden waarom u deze verwondingen opliep. U legt voorts een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort. Uw verklaringen over waar uw paspoort momenteel is zijn evenmin eenduidig hetgeen doet vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt. Zo stelde u enerzijds dat u aan een vriend vroeg uw paspoort te verscheuren, terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u het zelf verscheurde (CGVS I p.4, II p.3). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw visum voor de VS gecancelld was. Dit werd niet genoteerd op visum, hetgeen toch merkwaardig is bovendien heeft u een vlucht naar LA kunnen boarden. Hetgeen met een gecancelld visum toch ook niet mogelijk is (CGVS I p.7, II p.17). Het vonnis van de rechtbank van Frankrijk werpt evenmin een ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1A, §§2 en 10 en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker klaagt aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hem aangehaalde fysieke en psychologische problemen en op geen enkel ogenblik een gespecialiseerde protection officer mandateerde. Hij houdt eveneens voor dat hem op geen enkel ogenblik de gelegenheid werd gegeven zijn relaas vrijelijk te vertellen. Tevens merkt hij op dat hij op het moment van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zeer moe was en was vergeten een aantal dingen te vertellen. Hij stelt dat zijn geheugen niet goed is.

Hij betoogt verder: "Dat de wijze waarop de verhoren afgenomen werden, zonder dat verzoeker de gelegenheid kreeg zijn relaas op rustige wijze zelf te vertellen er een "rommeltje" van gemaakt heeft. Dat het dan ook niet verwonderlijk is dat in die omstandigheden verzoekers relaas met haken en ogen aan elkaar lijkt te zitten, zeker niet nu er drie verschillende verhoren gebeurden. Dat er aanleiding is vast te stellen dat ondanks de drie verhoren het onderzoek in deze zaak niet op zorgvuldige wijze gebeurde en dat er aanleiding is de zaak terug te sturen naar het CGVS voor heronderzoek. Dat de zaak immers véél complexer is dan de analyse die door de CGVS gedaan wordt, waarbij de problemen van verzoeker onterecht herleid worden tot het gevolg van "liefdesperikelen" ingevolge zijn relatie met Y.(...) en het feit dat hij door Hamas verdacht wordt van collaboratie met Israël. (waarover meer infra). Overwegende dat verzoeker dient vast te stellen dat ondanks zijn overwegingen desbetreffend in zijn verzoekschrift en de

intrekking van de eerdere beslissing het CGVS het niet nodig vond om verzoeker opnieuw te horen door een gespecialiseerde PO. Dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing opnieuw te annuleren en de zaak terug te sturen naar de CGVS."

Verzoeker bevestigt verder dat hij nooit steun kreeg van UNRWA, maar benadrukt dat zijn familie UNRWA-geregistreerd is, een element dat niet wordt betwist.

Verder gaat hij in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Vervolgens citeert verzoeker landeninformatie aangaande de humanitaire en socio-economische omstandigheden, alsook de algemene veiligheidssituatie in Gaza.

In dit verband wijst hij erop dat het feit dat hij in het verleden geen effectieve bijstand nodig heeft gehad, niet impliceert dat hij deze bijstand in de toekomst niet nodig zal hebben. Hij licht toe dat, in het geval hij ondanks de sluiting van de grensovergang toch naar Gaza zou kunnen terugkeren, hij wel degelijk riskeert een beroep te moeten doen op bijstand van UNRWA om te kunnen overleven, gelet op het feit dat hij ingevolge zijn verstoting de steun van zijn familie moet missen. Verzoeker stipt hierbij aan dat UNRWA niet kan voldoen aan zijn opdracht.

Verzoeker voert tevens aan dat de analyse van het CGVS omtrent de mogelijke terugkeer naar Gaza via de grenspost in Rafah niet is gebaseerd op actuele informatie.

Wat betreft de door hem bijgebrachte documenten, is verzoeker van mening dat de verwerende partij geen moeite heeft gedaan deze te analyseren en het onterecht is dat deze van de hand worden gewezen omdat zij niet door geloofwaardige verklaringen zouden worden ondersteund. Hij benadrukt dat uit geen enkel element blijkt dat het zou gaan om vervalsingen. Hij stelt ook dat de medische documenten zijn verklaringen wel degelijk ondersteunen en de geloofwaardigheid ervan versterken. Hij merkt hierbij op dat de redenen van ongeloofwaardigheid niet liggen in tegenstrijdigheden maar enkel in een *"onterechte subjectieve appreciatie door de CGVS"*.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker landeninformatie waarvan in de inventaris volgende hyperlinks worden meegegeven:

3. https://www.ecfr.eu/mapping_palestinian_politics/detail/rawhi_mushtaha
4. <https://www.timesofisrael.com/hamas-run-gaza-government-shuts-egypt-crossing-to-travelersamid-virus-crisis/>
5. <https://www.theguardian.com/world/2019/dec/28/gaza-strip-202-unliveable-un-report-did-itturn-out-that-wav>
6. <https://www.nytimes.com/2021/Q5/18/world/middleeast/gaza-israel.html>
7. <https://www.vox.com/2021/5/21/22440537/gaza-fighfmg-humanitarian-crisis>
8. <https://baitulmaal.org/100Q-gazans-receive-winter-warmth/>
9. <https://hs3954.medium.com/gazas-humanitarian-crisis-af6b8c77b45a>
10. <https://www.un.org/unispal/document/gaza-unliveable-un-special-rapporteur-for-the-situationof-human-rights-in-the-opt-tells-third-committee-press-release-excerpts/>
11. <https://www.opendemocracv.net/en/north-africa-west-asia/uns-warning-that-gaza-will-not-bea-liveable-place-bv-2020-has-been-realised/>
12. <https://nexusnewsfeed.com/article/human-rights/gaza-is-unlivable-and-israel-is-about-to-makeit-even-worse/>
13. <https://www.thelastamericanvagabond.com/gaza-unlivable-israel-about-to-make-it-evenworse/>
14. <https://www.washingtonpost.com/world/2020/01/01/un-predicted-gaza-would-beuninhabitable-by-heres-what-that-actually-means/>

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 15 april 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende elementen:

- COI Focus *"Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 14 februari 2022
- Egypt Today *"Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid"* van 16 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU vormt, bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Overeenkomstig de UNHCR *“Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, is het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

(1) de zogenaamde *“Palestina Vluchtelingen”* in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);

(2) de zogenaamde *“Palestijnse ontheemden”* in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de VN van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die zijn ontheemd uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;

(3) de nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

Het Hof van Justitie bevestigt in deze zin dat de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) een orgaan van de Verenigde Naties is dat in beginsel is opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun hoedanigheid van *“vluchtelingen uit Palestina”* (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, § 84).

Verzoeker dient dan ook een hoedanigheid als vluchteling uit Palestina aan te tonen.

Daarnaast moet tevens blijken dat hij *“thans bescherming of bijstand geniet”* van UNRWA, waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, (...) .Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren.”* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlás és Állampolgársági Hivatal*, § 51-52).

Aantonen dat daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp werd ingeroepen, kan zowel via registratie en/of vermelding op een UNRWA-kaart als door aan te tonen dat feitelijk een beroep werd gedaan op UNRWA-bijstand.

Wat betreft registratie bij UNRWA, wijst de Raad op het volgende.

Uit de *“Consolidated Eligibility and Registration Instructions”* (hierna: CERI) van 1 januari 2009 waarnaar wordt verwezen in voormelde UNHCR guidelines, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van UNRWA, vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van dit agentschap (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Bolbol*, pt. 45-48).

Daartegenover staat dat ook andere Palestijnen, die niet de hoedanigheid van Palestijnse vluchteling hebben, zich in bepaalde gevallen kunnen laten registreren om een beroep te doen op de bijstand en voorzieningen van UNRWA, hetgeen evenwel niet betekent dat zij daarom onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen (zie hoofdstuk III.A.2 van de CERI, p. 4 e.v.).

Uit het voorgaande volgt dat een individuele beoordeling zich opdringt. Het is het geheel van de feitelijke omstandigheden die verzoekers geval kenmerken dat bepaalt of verzoeker valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. De Raad wijst er verder op dat de bewijslast in deze bij verzoeker ligt. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt.

In casu bevestigt de voorgelegde UNRWA-registratiekaart op naam van verzoekers moeder enkel dat zijn moeder bij dit agentschap is geregistreerd. Dat zij de hoedanigheid van Palestijnse vluchteling zou hebben en om deze reden bij UNRWA werd geregistreerd, blijkt hier geenszins uit. Evenmin blijkt hieruit dat zijn *“grootvader als vluchteling erkend werd”*, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt. In de notities van verzoekers eerste gehoor leest de Raad overigens:

“Uw ouders, vanwaar afkomstig?”

Gaza

Wie van uw familie is vluchteling, '48, '67.

Nee, niemand

U zei dat u een bewijs had van UNRWA. Welk bewijs heeft u dan?

Ik heb een UNRWA kaart. We zijn afkomstig van Gaza. De opa van mijn moeder ging naar Sabah om te gaan werken en zijn teruggekeerd in 1948. Daarom hebben we een UNRWakaart” (NPO I, p. 12).

Verzoeker verklaart aldus uitdrukkelijk dat zijn familie niet behoort tot de Palestijnse vluchtelingen van 1948 of 1967, laat staan dat hij aantoont dat hij daar een nakomeling van is en zelf zou beschikken over de hoedanigheid van vluchteling uit Palestina. Hij geeft zelf nadrukkelijk aan te behoren tot de oorspronkelijke bewoners van Gaza, wat hij ter terechtzitting nogmaals bevestigt.

Verder kan uit de gegevens van het dossier niet blijken dat verzoeker zelf bij UNRWA is geregistreerd; de voorgelegde kaart heeft enkel betrekking op zijn moeder en verzoeker staat er niet op vermeld.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker en zijn ouders nooit een beroep hebben gedaan op de bijstand van UNRWA, laat staan daadwerkelijk de door dit agentschap geboden hulp of bijstand hebben ingeroepen, aangezien zij zeer welgesteld waren en behoren tot de rijkste bewoners van Gaza (NPO II, p. 8; NPO I, p. 10-11).

Gelet op zijn individuele omstandigheden, met name zijn verklaringen dat zijn familie niet behoort tot de Palestijnse vluchtelingen van 1948 of 1967 maar zij oorspronkelijke Gazaanse inwoners zijn, het gegeven dat verzoeker niet is geregistreerd bij UNRWA noch op de UNRWA-kaart van zijn moeder staat vermeld en het feit dat hij en zijn familie nooit een beroep hebben gedaan op de bijstand van UNRWA, zoals bevestigd in voorliggend verzoekschrift (p. 8), maakt verzoeker aldus niet aannemelijk dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Hij legt geen enkel ander bewijskrachtig element voor dat toelaat vast te stellen dat hij thans in de hoedanigheid van vluchteling uit Palestina de bescherming of bijstand van UNRWA geniet, dit is daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp heeft ingeroepen.

Het betoog dat hij in geval van terugkeer naar Gaza wel bijstand nodig zal hebben van UNRWA omdat hij geen steun meer zal krijgen van zijn familie, kan gezien zijn individuele situatie waaruit blijkt dat hij zelf ook over meer dan voldoende middelen beschikt (infra), niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op verzoeker.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat voormelde pertinente vaststellingen niet correct zouden zijn.

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofd heeft kunnen vaststellen.

Hoewel verzoeker doorheen de persoonlijke onderhouden melding maakte van zijn fysieke en psychische situatie, heeft hij hierbij op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was om deel te nemen aan de procedure of om verklaringen af te leggen. Er werd hem herhaaldelijk gevraagd naar zijn psychische toestand en hij antwoordde steeds bevestigend op de vraag of hij in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en correcte en precieze verklaringen af te leggen (NPO I, p. 3; NPO II, p. 4). Uit zijn antwoorden blijkt ook dat zijn psychische toestand eerder met mentale vermoeidheid te maken heeft en niet zozeer met cognitieve problemen: *“Ik kan mijn kinderen niet spreken en hen niet naar hier brengen. Ik ben psychologisch moe”* (NPO II, p. 4); *“Een vriend zei me dat mijn dochter op school zei dat ze geen vader had. Dat doet me pijn en daarom heb ik psychologische problemen”* (NPO II, p. 5). Verzoeker brengt evenmin medische attesten bij die op objectieve wijze aantonen dat hij omwille van psychologische problemen in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen en dat hij met geheugenproblemen kampt, zoals in voorliggend verzoekschrift wordt beweerd.

Uit het geheel van de gehoorverslagen blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker was immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven en er werd hem, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk de mogelijkheid gegeven zijn relaas op een rustige manier uiteen te zetten. Verzoeker kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat hij niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Naar het oordeel van de Raad blijken er geen elementen die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze zijn fysieke en/of psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoeker op het einde van de drie persoonlijke onderhouden hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op voorgaande, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers verklaart Gaza te hebben verlaten omwille van meerdere problemen, hetgeen als volgt kan worden samengevat.

Verzoeker, een soennitisch moslim van Arabische origine, studeerde van 2003 tot 2008 in Egypte voor ingenieur. Hij huwde in 2010 met S.H.A. en kreeg met haar twee kinderen.

Verzoeker ging aan de slag in de autorijschool van zijn vader en was er verantwoordelijk voor de administratie en de directie van de school. Na vier jaar kreeg hij problemen met zijn vader en zijn oom; er werd hem gevraagd de school te verlaten en elders werk te zoeken.

Hij opende toen zelf een bureau voor taxi- en autoverhuur waar hij samenwerkte met zijn neef A.A., die werkzaam was voor Hamas. De chauffeurs van de wagens werden door zijn neef aangeleverd en waren eveneens lid van Hamas. Af en toe hadden ze wapens bij zich, hetgeen verzoeker hen verbood. Hierdoor werd hij bestempeld als iemand die tegen het verzet was en werd hij ervan beticht voor Israël te werken. Na zes maanden werd verzoeker uit zijn functie ontheven. Hij werd herhaaldelijk gearresteerd door Hamas met de bedoeling zijn bedrijf in te pikken en werd hierbij op zijn rug geslagen. Verzoeker werd voor de rechtbank gedaagd en zijn neef kreeg de toelating om zelf een auto - en taxiverhuurbedrijf op te richten. Daarop startte verzoeker een zaak in auto-onderdelen op, samen met A.N. Zij reisden geregeld naar Israël om onderdelen te kopen. Deze zaak draaide van eind 2015 tot begin 2016 en ging toen over kop. A.N. werd later ontmaskerd als spion voor Israël en werd geëxecuteerd. Verzoeker werd er eveneens van verdacht samen te werken met Israël daar A.N. zijn zakenpartner was.

Verzoeker heeft dan nog een chalet opgeknapt die hij verhuurde. Hij nam er meisjes mee naar toe, rookte er hasj en hield er feestjes, tot groot ongenoegen van zijn vader. Eind 2015 of begin 2016 werd ontdekt dat hij ook zijn vriendin Y. meenam naar de chalet. Verzoeker besloot hierop het land te verlaten. Via Facebook zorgde hij ervoor dat zowel zijn naam als de naam van het meisje op de lijst terecht kwamen voor 'tansiek'.

Y. verliet Gaza op 4 september 2016 en reisde naar Egypte waar ze op verzoeker wachtte. Verzoeker vertrok op 20 oktober 2016 en zij reisden vervolgens samen verder.

Eenmaal in België sloot verzoeker op 14 februari 2017 een mondeling huwelijk met Y., waarop hij werd verstoten door zijn familie en zijn vrouw tegen hun kinderen vertelde dat hij dood was. De broers van Y. zijn evenmin gediend met de hulp die hij hun zus bood om het land te verlaten en zinnen op wraak. Y. werd op 1 november 2017 erkend als vluchteling. Ondertussen hebben verzoeker en Y. hun relatie stopgezet en is zij met iemand anders gehuwd.

6.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS).

De documenten die betrekking op de persoonlijk identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand en professionele werkzaamheden van verzoeker als vennoot in het taxibedrijf (NPO II, p. 7), worden op zich niet betwist maar hebben geen uitstaans met de thans door hem voorgehouden vrees. Hetzelfde geldt voor de documenten in verband met de persoonsgegevens van zijn ouders en kinderen alsook de foto's van zijn kinderen.

De commissaris-generaal stelt verder vast verzoekers verklaringen over waar zijn paspoort zich momenteel bevindt niet eenduidig zijn en doen vermoeden dat hij zijn paspoort achterhoudt: *"Zo stelde u enerzijds dat u aan een vriend vroeg uw paspoort te verscheuren, terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u het zelf verscheurde (CGVS I p.4, II p.3). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw visum voor de VS gecancelld was. Dit werd niet genoteerd op visum, hetgeen toch merkwaardig is bovendien heeft u een vlucht naar LA kunnen boarden. Hetgeen met een gecancelld visum toch ook niet mogelijk is (CGVS I p.7, II p.17)."* Verzoeker brengt geen elementen bij die hier een ander licht op werpen.

De convocaties van de politie en Hamas doen geen uitspraak over de hoedanigheid waarin verzoeker wordt opgeroepen, noch om welke reden (NPO I, p. 17; NPO II, p. 18). Er kan dan ook geen verband met verzoekers vluchtrelaas worden vastgesteld zodat deze oproepingsbrieven op zich geen bewijskrachtig element vormen dat aannemelijk maakt dat hij in Gaza wordt vervolgd door Hamas.

Verder worden hem in de convocatie van 1 juli 2016 twee verschillende zaken gevraagd. Enerzijds staat vermeld dat hij onmiddellijk naar het bureau moet komen van zodra hij deze brief heeft ontvangen; anderzijds staat er dat hij 's morgens om 8 uur moet komen (NPO I, p. 17). Deze inhoudelijke incoherentie in de convocatie ondermijnt reeds de geloofwaardigheid ervan.

De whatsappconversaties tussen verzoeker en zijn vader duiden enkel aan dat zijn vader een stand van zaken wilde aangaande zijn beschermingsverzoek, dat hij verzoeker wees op het feit dat zijn kinderen hem misten en dat hij verzoeker vroeg om terug te keren (NPO I, p. 8-9). Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker werd bedreigd. Deze conversaties volstaan op zich dan ook niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

De Belgische medische attesten van 13 juli 2017 en 15 november 2017 tonen aan dat verzoeker littekens heeft en verwondingen aan de rug heeft opgelopen. Verzoeker verklaart hierover dat hij in 2015 bij een arrestatie door Hamas werd geslagen en hierdoor gewond is geraakt aan zijn rug (NPO I, p. 17). Verzoeker legt tevens een cd-rom neer, die bij nazicht evenwel onleesbare documenten bevat, waarvan hij stelt dat het gaat om foto's van zijn rug van na zijn operatie op 30 maart 2015 (NPO I, p. 17). In dit verband benadrukt de Raad dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt, maar dat zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kunnen schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen noch uitspraak kunnen doen over de redenen waarom verwondingen werden toegebracht. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Het Belgisch medisch attest van 21 september 2021 stelt als diagnose "*névralgie intercostale*" en "*douleurs thoraciques droites. Bilan cardio rassurant*" (eigen vertaling: intercostale neuralgie, pijn op de rechterborst. Cardio onderzoek geruststellend) maar doet verder geen uitspraak over de reden waarom verzoeker klachten opliep. Deze gezondheidsproblematiek houdt overigens geen verband met zijn vluchtrelaas.

Het vonnis van de rechtbank van Parijs houdt enkel verband met de binnenkomst van Y., verzoekers voormalige vriendin, in Frankrijk en haar weigering om er internationale bescherming te vragen. Verder heeft dit vonnis geen uitstaans met de thans door hem voorgehouden vrees.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om zijn vluchtmotieven en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg zal de Raad verder nagaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

6.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

6.4. Verzoeker kan vooreerst niet overtuigen waar hij stelt een vrees voor vervolging door Hamas te koesteren omwille van de problemen met zijn neef A.A. in de periode waarin zij samen een taxibedrijf openhielden. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht aangestipt: "*Uit uw verklaringen blijkt dat het beweerde probleem zich afspeelde in 2014. U bent nog tot 2016 in Gaza gebleven. In deze periode heeft u nog allerlei andere zaken opgestart. Moest u daadwerkelijk problemen met uw neef ondervinden, kan er vanuit gegaan worden dat u reeds sneller het land zou verlaten hebben.*"

Bovendien bemerkt de commissaris-generaal terecht dat de verklaringen die verzoeker doorheen zijn asielpprocedure aflegt, herhaaldelijk afwijken: "*Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u een bedrijf had voor het verhuren van taxi's en auto's. Uw neef wilde als vennoot werken, maar u wilde dit niet (CGVS I p.4). Omwille van uw weigering zou het probleem ontstaan zijn. Bij het tweede gehoor legt u een bewijs*

neer dat uw neef reeds vennoot was in het bedrijf (CGVS II p.7). U verklaarde voorts dat u uw neef en zijn personeel wapens zag binnenbrengen. U maakte daar opmerkingen over en probeerde het te verbieden. Daarom wilden ze u buiten het bedrijf zetten (CGVS II p.12). U verklaarde initieel eveneens dat uw neef de hoofdverantwoordelijke van Qassam was (CGVS I p.14). Bij het tweede gehoor wist u niet meer wat uw neef deed. U gooide er dan maar uit dat hij een leider was (CGVS II p.10). U schets ook hier geen duidelijk beeld over de oorzaak van het probleem en de functie en slagkracht van uw neef. U beweert verder dat u herhaaldelijk werd opgepakt omwille van deze problematiek. Tijdens het eerste gehoor ging het over negen arrestaties, tijdens het tweede gehoor was dit al verminderd tot drie (CGVS I p.16, II p.16). (...) U kon zich tijdens het derde gehoor al niet meer herinneren wat u gevraagd werd tijdens de ondervragingen en wat u daar verteld had (CGVS III p.9)."

De vaststelling dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de oorzaak van het probleem, de functie en slagkracht van zijn neef, en het aantal arrestaties dat hij omwille van deze problematiek heeft gekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met Hamas.

Door in voorliggend verzoekschrift louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te benadrukken dat leden van zijn familie banden hebben met Hamas dan wel lid ervan zijn, slaagt hij er niet in voorgaande pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

Ook zijn steeds wisselende verklaringen over het profiel van zijn vader, weet verzoeker hiermee niet te verhelderen. Zo zegt hij enerzijds dat zijn vader een lange arm had en dat hij lid was van Hamas en dat zowel zijn vader als zijn ooms extremisten zijn (NPO I, p. 8-9; NPO II, p.12). Zij zijn leden van Hamas, maar gebruiken geen wapens, zo verklaarde verzoeker (NPO II, p.12). In het derde gehoor stelt verzoeker dan weer dat zijn vader eigenaar is van twee rijscholen en in die hoedanigheid met de overheid samenwerkt; hij is een bekende persoon maar is niet aangesloten bij Hamas (NPO III, p.10).

De vaststelling dat verzoeker hierover geen duidelijke verklaringen aflegt, is tekenend en ondergraaft zijn algehele geloofwaardigheid.

6.5. Ook voor wat betreft het probleem van zijn zakenpartner A.N. waarmee hij in 2015 een zaak in auto-onderdelen zou hebben opgestart, overtuigt verzoeker niet omwille hiervan vervolging door Hamas te moeten vrezen. De commissaris-generaal stelt terdege: *"U zou enkele maanden hebben samengewerkt met deze man eind 2015 (CGVS III p.7). Jullie zouden een zaak hebben opgericht in wisselstukken, een zaak die na een paar maanden overkop is gegaan. U heeft echter geen enkel document om aan te tonen dat u daadwerkelijk een zaak uitbaatte met de man. U verwijst naar een aantal artikels waarin de man beticht werd van en klaarblijkelijk geëxecuteerd werd omwille van collaboratie met Israël. U kan echter op geen enkele manier aantonen dat u een professionele link met de man in kwestie had."* In voorliggend verzoekschrift slaagt hij hier evenmin in, nu hij niet verder komt dan het louter volharden in deze professionele link met A.N.

Verzoeker legt overigens ook hier afwijkende verklaringen af: *"Voorts verklaarde u dat uw vader op het moment dat u van collaboratie beticht werd hierin tussen gekomen is en het probleem opgelost had (CGVS II p.10). Hij had bemiddeld en uw naam was gezuiverd, zo verklaarde u. U wijzigde deze verklaringen vervolgens en beweerde dat uw vader helemaal niet bemiddeld had (CGVS III p.12)."* Deze afwijkende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn relaas en kunnen niet worden weerlegd door het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen.

De man werd tevens pas in 2017 geëxecuteerd, ruim een jaar nadat verzoeker het land had verlaten. Alles samen genomen kon de commissaris-generaal dan ook terecht oordelen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn beweerde samenwerking met A.N. daadwerkelijk wordt aanzien als een collaborateur in Gaza en hierom vervolging dient te vrezen. De bewering dat hij niet meer op de hulp en steun van zijn familie moet rekenen nu hij verstoten is, waarover zoals hierna zal blijken de nodige bedenkingen moeten worden gemaakt, doet hieraan geen afbreuk.

6.6. In zoverre verzoeker verklaart dat hij in het kader van voorgaande beweerde problematiek in 2015 bij een arrestatie door Hamas werd geslagen, hierdoor gewond is geraakt aan zijn rug en dit tracht te staven met stukken, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst stipt de Raad aan dat uit een medisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vlucht-relaas aannemelijk is of op waarheid zou berusten wanneer uit een dergelijk attest blijkt dat de betrokken arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van de opgelopen verwondingen en littekens louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van zijn patiënt en niet op een objectieve bron van informatie. Daarenboven kan een arts in medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin letsels werden opgelopen.

Dergelijke attesten geven dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde letsel en volstaan op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging

aannemelijk te maken. Deze attesten kunnen daarom niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

Het medisch attest van 13 december 2015, opgesteld in Gaza, en de medische attesten van 13 december 2015 en van 13 juli 2017 tonen in casu aan dat verzoeker werd geopereerd aan de rug in Gaza op 30 maart 2015 en nogmaals in België in juli 2017, maar doen geen verdere uitspraak over de reden waarom of context waarin verzoeker zijn verwondingen opliep, laat staan over de identiteit van de dader. Er blijkt uit de attesten evenmin of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten.

Verwijzend naar hetgeen verzoeker hem heeft verteld over zijn wedervaren in Gaza (*"Monsieur F.M. me raconte avoir été emprisonné en Palestine en 2015 et avoir subi des coups de battons à la tête, sur les membres et dans le dos."*), stelt de behandelende arts in het attest van 15 november 2017 vast dat verzoeker chirurgische littekens vertoont, alsook een litteken van 4 cm op de rechter superciliaire boog en een litteken van 1 cm op het voorste deel van de rechterpols. Dit attest toont evenwel niet aan in welke omstandigheden noch op welk tijdstip verzoeker deze verwondingen zou hebben opgelopen. In het attest wordt evenmin duidelijkheid gegeven over de graad van overeenstemming tussen verzoekers verwondingen en de door hem verklaarde oorzaak ervan, zodat niet is uitgesloten dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de geattesteerde littekens, te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, toen hij in het middelbaar zat, een ongeval gekend heeft met een vrachtwagen: *"ik ben langs de rechterkant van mijn gezicht en mijn handen gewond geraakt"* (NPO I, p. 3) en dit dus (ook) een mogelijke oorzaak zou kunnen zijn van de geattesteerde verwondingen aan zijn hoofd en rechterpols.

Samenvattend kan uit de gegevens op deze attesten niet worden afgeleid dat de opgelopen verwondingen en littekens daadwerkelijk verband zouden houden met de beweerde mishandelingen door Hamas. Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en zij dus geen sterke aanwijzing vormen dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoeker voorgehouden mishandeling.

Wanneer het beperkt gewicht van de medische attesten wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen, die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, zoals besproken in punten 6.4 en 6.5, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat hij zijn letsels zou hebben opgelopen in de door hem beschreven context van mishandelingen door Hamas in het kader van een arrestatie. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en/of ernstige schade en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen.

6.7. De problemen die verzoeker voorziet omwille van zijn vroegere relatie met Y. maakt hij evenmin aannemelijk.

6.7.1. Vooreerst stipt de commissaris-generaal terecht aan dat zijn verklaringen over hun ontmoeting niet samenhangend, noch eenduidig zijn: *"Zo verklaarde u op een gegeven moment expliciet dat u haar reeds op haar verjaardag in 2013 had leren kennen. Ze werkte in de verzekeringsbranche en u regelde de verzekeringen voor uw autobedrijf via haar omdat u er een goede prijs kreeg. Enkele maanden later evolueerde uw vriendschappelijke relatie met haar tot een liefdesrelatie (CGVS III p.15). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u haar in de supermarkt had leren kennen in maart 2016 (CGVS III p.15). Dit is drie jaar later en in een volledig andere setting. U stelde verder dat u haar leerde kennen via uw autobedrijf wat niet kan omdat dat in maart 2016 niet meer bestond. Hierop gewezen past u wederom uw verklaringen aan en stelt u nu dat u haar naar verschillende rijsscholen stuurde om met hen contracten af te sluiten en dat het dus niet om verzekeringen voor uw eigen auto's ging (CGVS III p.16)."*

In voorliggend verzoekschrift geeft verzoeker nog een andere versie weer van hoe hij Y. heeft leren kennen. Zo stelt hij dat hij Y. al van kinds af aan kent; hun huizen lagen niet ver van elkaar (verzoekschrift, p. 18). Dat hij voorts aangeeft dat zij elkaar ontmoetten bijvoorbeeld bij het boodschappen doen in de supermarkt en Y. op een gegeven moment ook werkte in de supermarkt van haar vader en hem een dienst bewees met betrekking tot de verzekeringen, is niet meer dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekers a posteriori betoog neemt volgende pertinente bevindingen van de commissaris-generaal evenmin weg: *“Jullie relatie, die volgens uw verklaringen tijdens uw derde persoonlijk onderhoud enkele maanden na jullie ontmoeting evolueerde naar een liefdesrelatie, zou reeds in Gaza aan het licht gekomen zijn. U verklaarde dat een vriend jullie samen zag en dat hij wist dat u met haar sliep waarop hij dit aan haar familie is gaan vertellen en nog aan andere mensen. Dit was de reden dat Y.(...) in september 2016 uit Gaza vertrok, zo zegt u. U zou vervolgens een vriend gevraagd hebben om geld naar haar te sturen in Egypte. Ook dit zou doorgezegd zijn. Wanneer deze vriend dit alles bekend zou hebben gemaakt weet u echter niet. Vreemd genoeg zou u pas na uw vertrek uit Gaza vernomen hebben dat uw relatie in Gaza bekend was geraakt. Dit pas in januari 2017 toen uw echtgenote uit Gaza u belde. Dit alles houdt weinig steek aangezien uw beweerde partner gezien bovenstaande wel al op de hoogte was van de bekendmaking van jullie relatie (CGVS III p.16).”*

Bovendien maakt hij tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ geen enkele melding over een liefdesrelatie in Gaza. Verzoeker had het enkel over de hulp die hij “een dame” bood om Gaza te verlaten (vragenlijst DVZ punt 7); bij zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS had hij het over een vriendin die hij vanuit Gaza meebracht naar hier, die haar eigen problemen had (NPO I, p. 7). Deze uitspraak klemmt echter waar verzoeker tijdens zijn laatste gehoor aangeeft dat zij is vertrokken omdat hun relatie aan het licht is gekomen in Gaza (NPO III, p. 16).

Dit gegeven samen met zijn tegenstrijdige verklaringen over hoe hij Y. heeft leren kennen en wanneer hij op de hoogte is geraakt van de bekendmaking van hun relatie in Gaza, duidt aan dat verzoekers verklaringen hierover niet oprecht zijn en ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de problemen die hij beweert te kennen omwille van deze relatie met Y. die reeds in Gaza zou zijn ontstaan.

6.7.2. Verzoekers verklaringen over de houding van de familie van Y. zijn verder evenmin eenduidig. Enerzijds verklaart hij dat zij uit een ‘open minded’ familie kwam – *“ze is nooit gesluiert en gaat op haar eigen op straat in Gaza”* en *“haar vader zei doe wat je wil, je mag met hem trouwen ze is uitgesloten het maakt niet uit++”* (NPO III p.17) – en anderzijds stelt verzoeker dat hij in België wordt gedwarsboomd door de vader van het meisje die aangesloten was bij Fatah; hij zou connecties hebben bij de ambassade om zijn verzoek om internationale bescherming in het gedrang te brengen en hem verplicht te laten terugkeren naar Gaza om vervolgens met hem af te rekenen (NPO II p.7).

Verzoeker repliceert dat er een verschil is tussen een ‘open minded’ familie en het aanvaarden van die familie van een relatie van hun dochter met een gehuwde man. Evenwel, uit voorgaande geciteerde verklaringen is duidelijk gebleken dat de vader van Y. geen wraakgevoelens koestert ten aanzien van verzoeker en Y. mag doen wat zij wil. Dat dit akkoord van haar vader er is gekomen nadat Y. werd verstoten, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker voorziet ook problemen met de broers van Y. bij terugkeer naar Gaza. Deze zouden er wel een probleem mee hebben dat hun zus wegliep (CGVS III p.17).

Hoewel verzoeker verklaarde dat hun liefdesrelatie reeds in Gaza aan het licht is gekomen, de reden overigens waarom Y. volgens verzoeker in september 2016 uit Gaza zou zijn vertrokken (NPO III, p. 16), en verzoeker pas anderhalve maand na Y. het land heeft verlaten (NPO III, p. 16), heeft hij gedurende deze periode geen problemen gehad met de broers van Y. (NPO III, p. 16). Indien haar broers daadwerkelijk problemen hadden met hun relatie en het feit dat zij is weggelopen, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker reeds in Gaza om deze reden problemen zou hebben gekend, te meer Y. een broer zou hebben die nogal gewelddadig is (CGVS II, p. 6).

Dat verzoeker represailles van de familie van Y. bij terugkeer naar Gaza dient te vrezen, maakt hij gelet op wat voorafgaat dan ook niet aannemelijk.

6.7.3. Verzoekers verklaringen met betrekking tot de vrees voor zijn eigen familie naar aanleiding van zijn liefdesrelatie met Y. zijn evenmin eenduidig. De commissaris-generaal stipt terdege aan: *“U beweert dat probleem met uw eigen familie escaleerde toen u in België was. U verklaarde initieel dat uw vader u wilde vermoorden, hij zou u bedreigen in België en mensen naar het centrum sturen om u te ontvoeren (CGVS I p.5). Uw vader zou u vlak voor het eerste gehoor op het CGVS gebeld hebben en u bedreigd hebben. Hij zei dat u dood moest gaan (CGVS I p.). U toonde vervolgens de zogenaamde dreigementen van uw vader. Uit deze sms'en kan niet afgeleid worden dat u bedreigd werd. Uw vader wilde een stand van zaken aangaande uw verzoek en wees u op het feit dat uw kinderen u misten. Hij smeekte u om terug te keren naar Gaza (CGVS I p.8). Uw vader wil niet dat u verder gaat met uw verzoek om internationale bescherming (CGVS I p.9). Er werd volgens uw verklaringen verder rondverteld dat Y.(...) zwanger was,*

ook al strookte dit niet met de realiteit (CGVS II p.4). U wilde haar eer zuiveren en kondigde op 14 februari 2017 aan dat u met het meisje gehuwd was (CGVS II p.4, II p.5, II p.6). De familie van het meisje organiseerde zelfs een feest om het huwelijk te vieren (CGVS II p.5, p.6). Op 21 april 2017 zette Y.(...) het op haar facebook waarna haar familie het bekend maakte in Gaza en er een feest georganiseerd werd. Uw vader nam toen afstand van u (CGVS II p.6). Hetgeen u een dreigement noemt, was indien waarachtig dus hoogstens een afstandname, niet dat hij u zou vermoorden (CGVS II p.6). U vermeldt zelf plots dat u het misschien een beetje opgeblazen had tijdens het eerste gehoor (CGVS II p.6). Voorts kan er aangestipt worden dat u beweert dat uw familie alle contact met u verbrak en u verstootte uit de familie omwille van uw huwelijk en de vermeende zwangerschap (CGVS II p.4). Uw vader achtte de familie van het meisje immers minderwaardig en wilde dat het meisje u verliet (CGVS II p.6). Uw vader stuurde mensen naar haar familie met de boodschap dat ze bij u weg moest gaan (CGVS II p.6). Nu blijkt dat jullie nooit effectief officieel of religieus gehuwd zijn, het meisje nooit zwanger van u was, de relatie ondertussen tot een einde gekomen is en het meisje nota bene ondertussen met iemand anders gehuwd is (CGVS III p.17). Dat u persoonlijk gevisieerd zou worden met het oog op vervolging door uw eigen familie houdt dan ook geen steek laat staan dat u er in slaagt dit aannemelijk te maken."

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de houding van zijn vader "dual" is, worden er geen objectieve, concrete elementen aangebracht die voorgaande beoordeling kunnen weerleggen, laat staan in een ander daglicht kunnen stellen. Bovendien gingen de door verzoeker vermelde problemen met zijn eigen familie uiteindelijk niet verder dan een stopzetting van het contact (NPO II, p. 6), wat niet kan worden gelijkgesteld met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

6.7.4. Het gegeven dat Y. eveneens Palestina verliet en werd erkend als vluchteling door de Belgische asielinstanties, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen en neemt niet weg dat verzoeker op bepalende punten tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd.

De Raad benadrukt in dit verband dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat de feiten en problemen die aan de grondslag liggen van deze erkenning wel degelijk verband houden met zijn eigen persoonlijke problemen. Het loutere gegeven dat Y. werd erkend als vluchteling, volstaat niet om verzoekers relaas waarachtig te bevinden en hem ook als vluchteling te erkennen.

6.8. Wat betreft verzoekers losbandige levensstijl – hij rookte hasj, dronk alcohol en sliep met verschillende meisjes – blijkt uit zijn verklaringen dat zijn vader niet akkoord was met zijn levensstijl en hij hem een schande voor de familie vond. De commissaris-generaal stelt hierover terecht dat, gezien zijn vader en zijn familie bekendheid genieten in Gaza, het niet verwonderlijk is dat ze niet zijn gediend met zijn gedrag daar het hun reputatie kan schade, doch dat er "een verschil [is] tussen het zwarte schaap te zijn van de familie en vervolging te moeten vrezen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie".

Verzoeker betwist dit niet, maar wijst erop dat dergelijke 'levenshouding' niet wordt getolereerd door Hamas en wel degelijk problematisch is. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende vrees voor en problemen met Hamas, haalde verzoeker vooreerst geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan met Hamas omwille van zijn losbandig gedrag. Uit zijn verklaringen blijkt nergens dat hij hierom ooit problemen heeft gekend met Hamas.

Los daarvan, verzoeker kan niet ernstig worden genomen in de mate hij verlangt dat hij omwille van zijn losbandige levensstijl internationale bescherming dient te verkrijgen. Het loutere gegeven dat hij zich in geval van terugkeer naar Gaza zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur en niet langer hasj zou kunnen roken, alcohol drinken en met verschillende meisjes slapen, vormt op zich geen 'vervolging' in. Dergelijke van verzoeker gevraagde aanpassingen maken geen inbreuk uit op zijn fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen allerminst als onoverkomelijk worden beschouwd.

De bewering dat hij door zijn vader zou zijn verstoten, doet hieraan geen afbreuk. Gezien de overweging sub 6.7.3. moeten hier overigens de nodige kanttekeningen bij worden geplaatst.

6.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, niet worden aangevuld met voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging door Hamas, zijn familie en de familie van Y.

Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Gaza.

7.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door de richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, uiteengezet in punt 6.

7.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI “Focus “Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021 en de OCHA-rapporten “Response to the escalation in the oPt : Situation Report” nr. 6 en 10 van respectievelijk juni-juli en september 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kunnen leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Hij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza in concreto aannemelijk maken. Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie in Gaza moet worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Wat betreft uw socio-economische situatie kan er besloten worden dat deze meer dan gemiddeld is. U verklaarde zelf dat u goede levensomstandigheden genoot. U zou dan wel uw bedrijven en werkmogelijkheden verloren zijn. Er kan toch beargumenteerd worden uw familie over veel geld beschikt. Uw familie is een van de rijkste families in Gaza, zo zegt u (CGVS II p.8). Uw familie heeft een flatgebouw van zes verdiepingen waar u een verdiep van bewoonde, stukken grond die verpacht worden en een aantal bedrijven (CGVS I p.11, p.16, p.17). Volgens uw verklaringen bent u lid van de grootste familie in Gaza, de Mustaha familie. Uw familie heeft de grootste bedrijven in handen, de meeste hoge woontorens behoren hen toe en zoals het belangrijkste bedrijf voor wegenwerken, voorts zijn ze eigenaar van autorijdscholen en een grote zaal voor bijeenkomsten (CGVS I p.10). U had zelf een bedrijf met 37 auto's die u verhuurde (CGVS I p.10). U verklaarde dat uw financiële situatie enorm goed was. U had minstens een half miljoen dollar en een chalet ter waarde van 250000 dollar (CGVS I p.11). Uw reis kostte 8000 dollar en u had nog eens 15000 dollar op zak (CGVS I p.11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift dat het niet is omdat zijn familie behoort tot de betere klasse in Gaza of omdat hij zelf tot die klasse behoorde, dat hij in geval van terugkeer naar Gaza opnieuw van deze geprivilegieerde situatie zou kunnen genieten; hij verwijst naar de verstoting door zijn familie.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, gezien de overweging sub 6.7.3., hierbij de nodige kanttekeningen moeten worden geplaatst. Er werd hoger reeds beargumenteerd dat verzoeker geen relatie meer heeft met Y. en hij aldus de plooiën met de familie kan gladstrijken. Verder wijst de Raad erop dat, los van het vermogen van zijn familie, hij zelf ook over meer dan voldoende eigen middelen beschikt: *“U had zelf een bedrijf met 37 auto's die u verhuurde (CGVS I p.10). U verklaarde dat uw financiële situatie enorm goed was. U had minstens een half miljoen dollar en een chalet ter waarde van 250000 dollar (CGVS I p.11). Uw reis kostte 8000 dollar en u had nog eens 15000 dollar op zak (CGVS I p.11).”*

Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede, waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij in Gaza voor de door hem aangevoerde fysieke en psychische problemen geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd. Integendeel, uit zijn verklaringen en de bijgebrachte documenten blijkt dat hij in 2015 werd geopereerd aan zijn rug en hem aldus medische zorg werd verleend.

Waar hij van mening is dat de informatie met betrekking tot de socio-economische situatie in Gaza gedateerd is nu de recentste rapporten dateren van 2019, stelt de Raad vast dat verzoeker zich schromelijk vergist nu het rechtsplegingsdossier rapporten bevat die dateren van 2021, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing en voormelde analyse. Verzoekers kritiek is derhalve niet dienstig.

7.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

7.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza, blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad stelt vast verzoeker beschikt over een identiteitskaart en, gelet op zijn weinig eenduidige verklaringen over waar zijn paspoort momenteel is (zie punt 6.2), tevens over een paspoort zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinaï 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de

vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel *“Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van Egypt Today van 16 november 2021, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota van 14 april 2022 verwijst, blijkt ten slotte dat de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen is geopend, en dit

elke dag van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. Verder blijkt hieruit dat de grensovergang open is voor burgers en humanitaire gevallen, alsook hulp en reconstructie-materialen.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven van Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat zij, in Caïro of in Rafah, werden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker klaagt aan dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd, niet langer actueel zijn nu deze dateren van 2020, maar brengt zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt, minstens wordt dit niet aangetoond. De Raad stelt bovendien vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 14 april 2022 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd met het document *"Egypt Today 'Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid'"* van 16 november 2021, waarnaar hoger ook wordt verwezen en dat is meegenomen in de hoger gedane beoordeling. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert eraan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021, de in de aanvullende nota door de verwerende partij bijgebrachte update van dit rapport van 14 februari 2022 en het artikel van de Washington Post van 2 januari 2022 *“Israel strikes Hamas targets in Gaza following rocket launches”*, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsverovering door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld.

Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Escalaties van zwaar en grootschalig geweld hadden in 2019 wederom plaats.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10

tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit elfdaagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, van wie minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen, waaronder 685 kinderen en 480 vrouwen, gewond, waarbij sommigen langdurige handicaps hebben opgelopen die revalidatie vereisen. Volgens OCHA zouden 113.000 mensen tijdens het conflict ontheemd zijn geraakt en zijn er vandaag de dag 8.250 personen die nog bij naasten of op een alternatieve locatie wonen.

De Israëlische aanvallen, die vooral waren gericht tegen ondergrondse locaties van Hamas gesitueerd in residentiële zones, hebben geleid tot de verwoesting van 1.255 huizen, de zware beschadiging van 918 woningen die nu als onbewoonbaar worden beschouwd en de lichte beschadiging van 50.000 huizen. Verder werden ook school- en gezondheidsvoorzieningen getroffen.

Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Vanaf half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september 2021 werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Een volgende hervatting van de vijandelijkheden had plaats in januari 2022, waarbij het Israëlische leger bombardementen uitvoerde op Hamas-stellingen in de zuidelijke Gazastrook, nadat raketten werden afgevuurd vanuit Gaza. Uit de voorgelegde informatie kan niet blijken dat hierbij burgerdoden vielen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. De commissaris-generaal en de Raad betwisten niet dat er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutelingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert. Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld.

Evenwel is de Raad samen met de commissaris-generaal van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De landeninformatie bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als voormelde informatie. Hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 14 april 2022 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg

heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu verwijst verzoeker naar zijn profiel als lid van een vooraanstaande familie en vreest hij een raketaanval van Israël op het gebouw waarin hijzelf en zijn familie woonden.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij, als lid van een vooraanstaande familie met Hamasbanden, zal worden gevisieerd, merkt de Raad op dat "*persoonlijke omstandigheden*" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Door te verwijzen naar zijn profiel als lid van een welgestelde familie met Hamas-banden, toont hij niet aan dat hij hierdoor minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten.

Waar verzoeker vreest het slachtoffer te worden van Israëlische bombardementen, stelt de Raad voor-eerst vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen nergens gewag maakt van bombardementen in de nabijheid van zijn ouderlijke woning of de vele bedrijven in hun bezit. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij afkomstig is uit Gaza Muhstaha en er woonde in een flatgebouw in eigendom van zijn familie. Tevens is hij eigenaar van een chalet in Gaza, gelegen aan de zeestraat Baharstreet (NPO I, p. 10-11). Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat deze regio op zich herhaaldelijk het doelwit uitmaakt van geweld door Israël.

Bij gebrek aan andere elementen, zijn er voor verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanneembaar die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

7.9. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

9. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker driemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle

gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, blijkt aldus niet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Waar verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES